

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobce **T. H.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátkem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje** se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2015, č. j. 18293/DS/2015/Kj, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2015, č. j. 18293/DS/2015/Kj, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. května 2015, zn. P/3585/2014/OS1/DvP MMHK/081611/2015, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.**

Odůvodnění :

Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, č. j. 18293/DS/2015/Kj (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2015, zn. P/3585/2014/OS1/DvP MMHK/081611/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce

uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), byla mu uložena pokuta 1.500 Kč a zaplacení paušální částky nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. Správní delikt měl žalobce spáchat tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně nebyla dodržena povinnost dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (tj. povinnost řídit se dopravními značkami), když nezjištěný řidič dne 22. 10. 2014 nejdéle v 11.43 stál s vozidlem Škoda Felicie, RZ 5H4 6368 v ulici V Kopečku v Hradci Králové mimo místo označené jako parkoviště mimo dobu povolenou pro zastavení za účelem zásobování, čímž nerespektoval dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „B28 – Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování v době od 09:00 hod do 11:00 hod, 14:00 hod do 16:00 hod, 18:00 hod do 07:00 hod“ a textem „státní povoleno pouze na označených parkovištích, zakazuje se stání bez karty a parkovacího poplatku“. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno skutečností, že žalobce je provozovatelem vozidla, přičemž se nepodařilo zjistit řidiče vozidla, když ani žalobce na výzvu správnímu orgánu totožnost řidiče nesdělil. Přestupek byl jednoznačně zjištěn, pro nemožnost zahájit řízení proti konkrétní osobě však byla věc odložena a řízení bylo vedeno proti provozovateli vozidla pro správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a postup správního orgánu. Prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že správní orgán se věcí dostatečně zabýval, předvolal domnělého řidiče J.(jehož totožnost žalobce sdělil až v průběhu řízení o správním deliktu) k podání vysvětlení. Ten se však, ač mu předvolání bylo doručeno, bez omluvy nedostavil. Žalovaný zhodnotil, že žalobce měl opakovaně možnost se k věci vyjádřit a uplatňovat námitky. Bylo mu doručeno Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. K seznámení se s podklady se však žalobce nedostavil. Žalovaný zdůraznil, že dle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán ústní jednání nařídí tehdy, stanoví-li to zákon, nebo, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení s uplatněním práv účastníků. Tak tomu však v tomto případě nebylo, proto prvostupňový správní orgán nepochybil v tom, že ústní jednání nenařídil a neprovedl.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, přičemž svou argumentaci shrnul do čtyř žalobních bodů.

V prvním žalobním bodě namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, protože řízení správní orgán zahájil, aniž by učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán pouze vyzval žalobce, aby uvedl totožnost osoby, která v inkriminovanou dobu vozidlo řídila, a když žalobce ponechal tuto výzvu bez reakce, spokojil se s tím a žádné další šetření ke zjištění totožnosti řidiče neprovedl. Žalobce měl za to, že mu správní orgán měl autoritativně uložit povinnost sdělit totožnost řidiče dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce by ze zákona takové výzvě vyhovět musel, avšak správní orgán ho takto nevyzval, když doručená výzva byla v tomto smyslu neformální (pouze žalobce informovala o možnosti totožnost řidiče správnímu orgánu sdělit). Správní orgán měl také žalobce předvolat k podání vysvětlení, neboť nejpravděpodobnějším pachatelem přestupku mohl být právě žalobce.

V druhé žalobní námitce žalobce uplatnil skutečnost, že bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. V tomto žalobce spatřoval porušení svého práva na spravedlivý proces, neboť věc byla projednána bez jeho přítomnosti, nemohl se tak k věci a k provedenímu dokazování vyjádřit. Zdůraznil přitom, že správní delikty stejně jako přestupky spadají pod pojem trestní obvinění dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázal taktéž na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15A 14/2015-35, dle něhož je v řízení o správním deliktu ústní jednání nutné analogicky dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Správní orgán měl ústní jednání nařídit i s ohledem na obsah žalobcovy obhajoby, když ta spočívala v tom, že vozidlo řídil jeho kamarád, který v ulici v Kopečku zastavil v krajní nouzi a že tedy jeho jednání nebylo protiprávní, tudíž se nejednalo o přestupek.

Třetím žalobním bodem namítl závažné procesní vady spočívající v neprovedení žalobcem navržených důkazů, což má za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalobce navrhl, aby byl vyslechnut řidič vozidla, jehož označil s tím, že jeho výsledkem mělo být prokázáno, že zastavil vozidlo z vážných zdravotních důvodů, tedy že jednal v krajní nouzi. Správní orgán však označeného řidiče předvolal toliko k podání vysvětlení, přičemž řidič se na první předvolání bez omluvy nedostavil. Správní orgán jej již opětovně nepředvolal a přistoupil k rozhodnutí ve věci, čímž dle žalobce rezignoval na dostatečné objasnění skutkového stavu.

Nakonec žalobce namítal, že správní orgán neprokázal spáchání správního deliktu. Vyšel totiž pouze z úředního záznamu, který však není důkazním prostředkem. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115 ze dne 22. 1. 2009. Správní orgán měl provést výslech strážníka, který předmětný úřední záznam sepsal. To však neučinil. Nedostatečně tak zjistil skutkový stav.

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňového správního rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Uvedl, že nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s přestupkovým řízením a dovozovat automatickou povinnost správního orgánu nařídit ústní jednání. Správní orgán nařídí ústní jednání dle § 49 odst. 1 správního řádu tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Tak tomu však v daném případě nebylo. Žalovaný dále zdůraznil, že Magistrát města Hradec Králové rozhodoval ve věci po té, co žalovaný jeho původní rozhodnutí zrušil a uložil mu vyslechnout domnělého přestupce. Ten byl řádně předvolán, avšak bez omluvy se nedostavil, vyslechnut proto být nemohl. Ani zde tedy dle žalovaného nedošlo k pochybení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského

soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Magistrát města Hradec Králové obdržel od Městské policie Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku v dopravě. Jednalo se o nerespektování dopravního značení v ulici V Kopečku v Hradci Králové, kde řidič vozidla Škoda Felicia RZ ... zaparkoval dne 22. 10. 2014 toto vozidlo v zóně zákazu zastavení. Dle úředního záznamu objevila hlídka Městské policie vozidlo v 11:43. V 11:45 se k vozidlu dostavil žalobce, jehož totožnost byla ověřena, a dožadoval se jeho odblokování. S tím, že by se dopustil přestupku, žalobce na místě nesouhlasil. Součástí spisu je fotodokumentace zaparkovaného vozidla. Dle výpisu z centrálního registru vozidel je provozovatelem vozidla žalobce.

Magistrát města Hradec Králové doručil dne 10. 11. 2014 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tou vyzval žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby do 15 dnů od doručení výzvy zaplatil částku 200 Kč. Poučil jej, že v případě včasného zaplacení uvedené částky bude věc odložena. Zároveň jej poučil o možnosti ve stanovené lhůtě sdělit totožnost řidiče s tím, že pokud nevyužije ani jednu z nabízených možností, bude správní orgán pokračovat v řízení o přestupku, event. zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Tuto výzvu ponechal žalobce bez reakce.

Magistrát města Hradec Králové dne 17. 12. 2014 vydal příkaz, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když žalobce jako provozovatel vozidla Škoda Felicie RZ ... nezajistil, aby při jeho provozu na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Uložil žalobci zaplatit pokutu ve výši 1.500 Kč a paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Do tohoto příkazu podal žalobce blanketní odpor. Až po té, co mu bylo doručeno oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí, podal žalobce ve věci vyjádření. V něm uvedl, že předmětné vozidlo převážně užívá jeho kamarád M. J. Ten vozidlo užil i dne 22. 10. 2014 a vozidlo zaparkoval na uvedeném místě. Učinil tak proto, že měl zdravotní potíže spočívající v krvácení z nosu a snížení krevního tlaku. J. proto vozidlo ihned zastavil a vyhledal toaletu v přilehlé cukrárně. Dle žalobce jednal v krajní nouzi, proto se nemůže jednat o přestupek. Žalobce navrhl, aby byl J. ve správním řízení vyslechnut. K seznámení se s poklady pro rozhodnutí se žalobce nedostavil. Magistrát města Hradec Králové vydal dne 14. 1. 2015 ve věci rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného správního deliktu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil tvrzení žalobce o tom, že vozidlo řídil J. jako účelové, a to jednak s ohledem na to, jak pozdě v řízení toto tvrzení žalobce uvedl, dále zejména s ohledem na skutečnost, že k vozidlu se dne 22. 10. 2014 dostavil žalobce, dožadoval se jeho odblokování a neuváděl, že by na místě zaparkovala vozidlo jiná osoba.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 14. 1. 2015 zrušil a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí. Uložil přitom Magistrátu, aby se zabýval vyjádřením žalobce a aby ověřil jím uvedené tvrzení o tom, že vozidlo řídil J., který měl vozidlo zaparkovat na zákazu zastavení z vážných

zdravotních důvodů. Ověřit toto tvrzení měl Magistrát zejména předvoláním domnělého řidiče k podání vysvětlení.

Magistrát města Hradec Králové v dalším řízení předvolal M. J. k podání vysvětlení. Předvolání mu bylo doručeno do datové schránky dne 29. 3. 2015. J.se však k podání vysvětlení bez omluvy či jiné reakce nedostavil. Magistrát následně doručil žalobci dne 6. 5. 2015 oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí. Toto ponechal žalobce bez reakce a k seznámení se s podklady se nedostavil. Magistrát vydal dne 20. 5. 2015 ve věci rozhodnutí, jímž opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného správního deliktu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč a paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Odvolání žalobce do uvedeného rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové potvrdil s odůvodněním, které bylo již popsáno výše, proto je zde krajský soud neopakuje.

Po právní stránce krajský soud vyšel z následujícího:

Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 125f odst. 1, odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

Dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Dle § 125h odst. 1, odst. 6 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,*
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a*

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

Krajský soud po aplikaci uvedených zákonných ustanovení na skutkový stav posoudil jednotlivé žalobní námitky. Prvou žalobní námitku o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu důvodnou neshledal. Správní orgán ve výzvě, kterou žalobci doručil, žalobce řádně poučil dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu o možnosti sdělit totožnost řidiče. Žalobce této možnosti nevyužil, ani nezaplatil určenou částku, proto správní orgán důvodně zahájil řízení o správním deliktu žalobce jakožto provozovatele vozidla. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že správní orgán byl povinen vyzvat žalobce ke sdělení totožnosti řidiče ještě dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Je třeba si uvědomit, že zavedením správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu zákonodárce reagoval na reálnou nepostižitelnost řidičů, kteří se dopouštěli přestupků v dopravě, při jejichž zjištění policejní orgány neznaly totožnost řidiče (neoprávněné zastavení a stání, nebo jiné porušení zjištěné prostřednictvím technických prostředků). V těchto případech právě výzva ke sdělení totožnosti řidiče dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu neplnila svůj účel, když provozovatelé vozidel se hojně odkazovali na tzv. osobu blízkou. Objektivně zjištěný protiprávní stav tak zůstával bez sankce. Právě proto byl zaveden institut správního deliktu provozovatele vozidla, pro nějž § 125h zákona o silničním provozu upravuje přesný procesní postup. Provozovatel vozidla si po doručení výzvy sám zváží, zda poskytne správnímu orgánu potřebnou součinnost ke zjištění totožnosti přestupce, či nikoliv a pak riskuje postih pro správní delikt. V tomto konkrétním případě neměl správní orgán žádné poznatky o tom, kdo vozidlo řídil. Proto po té, co totožnost řidiče na výzvu žalobce nesdělil, zcela správně zahájil řízení o správním deliktu. Nebyl ani důvod k předvolání žalobce k podání vysvětlení, byť lze dát žalobci za pravdu, že s ohledem na okolnosti zjištění přestupku a žalobcovu přítomnost na místě, se jeví jako nejpravděpodobnější, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil. Žalobce však po doručení výzvy zůstal pasivní, na místě přestupku svou odpovědnost dle úředního záznamu odmítl (byť bez relevantní argumentace), proto by jeho předvolání k podání vysvětlení bylo pouze neúčelným prodlužováním řízení.

K otázce toho, jaké jsou nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče ve smyslu §125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 (dostupné na www.nssoud.cz), takto: *Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří*

doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

Jestliže v citované judikatuře bylo dovozeno, že po označení nekontaktní osoby řidiče provozovatelem, či označení osoby, jež odmítne ve věci vypovídat, jsou splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, jsou tyto podmínky tím spíše splněny v případě, že provozovatel neoznačí žádnou osobu. O prvé žalobní námitce tedy krajský soud uzavírá, že tato není důvodná.

Druhou žalobní námitkou žalobce brojil proti nenařízení ústního jednání. Judikatura v otázce nezbytnosti ústního jednání v řízení o správních deliktech prošla vývojem, přičemž se ustálila na závěru, že *správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků* (tento závěr přijal Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46; dále jej potvrdil např. v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18). Záleží tedy vždy na okolnostech konkrétního případu, zejména na míře skutkové složitosti věci, povaze důkazních prostředků, povaze uplatněných námitek a důkazních návrhů. Typicky v případech správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu se bude většinou jednat o skutkově jednoduché věci. Jedná se o řízení, v němž není řešena otázka zavinění, pouze otázka existence protiprávního jednání, jež je obvykle jednoznačně zdokumentováno. Předmětem dokazování není ani otázka pachatele tohoto protiprávního jednání. Totožnost provozovatele vozidla je jasně dána výpisem z registru. Z těchto skutečností plyne, že většinou (nikoliv však bezvýjimečně) nebude v těchto řízeních nutno ústní jednání nařizovat. Krajský soud tedy nepřisvědčil žalobci v jeho názoru, že v řízení o správním deliktu je nutno ústní jednání konat vždy. Není pak pravdou, že se žalobce nemohl k věci při nenařízení ústního jednání vyjádřit. Žalobce se jednak mohl vyjádřit písemně a byl také vyrozuměn o možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí, na výzvu správního orgánu se však nedostavil. Krajský soud taktéž konstatuje, že při provedení dokazování mimo ústní jednání správní orgán respektoval závěry Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, když žalobce řádně o tomto postupu vyrozuměl (žalobce se však nedostavil, ani jinak nereagoval) a o provedení dokazování řádně sepsal protokol.

Přes vše výše uvedené má krajský soud za to, že v daném případě svědčí pro nařízení ústního jednání obsah obhajoby žalobce spočívající v tom, že vozidlo řídil J., který vozidlo zastavil z důvodu náhlé změny svého zdravotního stavu. Neprovedení navrhovaného důkazu výsledkem J. je přitom samostatným, v pořadí třetím žalobním bodem. Druhý a třetí žalobní bod spolu pak v tomto případě velmi souvisí.

Prvostupňový orgán po té, co mu byla tato povinnost uložena žalovaným, J. správně předvolal k podání vysvětlení. Zde neobstojí argumentace žalobce, že již tímto postupem správní orgán pochybil, když jej měl rovnou předvolat k výsledku v procesním postavení svědka. Správní orgán mohl dle obsahu podaného vysvětlení,

včetně skutečnosti, zda domnělý přestupce vůbec vysvětlení podá, posoudit účelnost případného výsledku konaného při ústním jednání. J. se však na předvolání bez omluvy nedostavil (přestože mu bylo řádně doručeno). Správní orgán se nepokusil jej opětovně předvolat a rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci bez další snahy o objasnění tvrzení žalobce. Tento postup byl však předčasný a krajský soud dává za pravdu žalobci v tom, že tímto správní orgán rezignoval na objasnění jeho tvrzení. Domnělý řidič v tomto případě nebyl osobou, již by nebylo možné předvolání doručit, správní orgán se proto měl alespoň ještě jednou pokusit jej k podání vysvětlení předvolat. Každý je povinen se na předvolání dostavit, nemůže-li tak učinit, je povinen se bezodkladně správnímu orgánu omluvit s uvedením důvodu (§ 59 správního řádu). Nesplnění této povinnosti je možné případně postihnout uložením pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ze samotného faktu, že J. tuto povinnost jednou z neznámého důvodu nedodržel, tak nelze ihned dovodit, že by podání jeho vysvětlení nebylo možné. Krajský soud rozumí snaze správního orgánu vést řízení rychle a efektivně, není však možné při naplňování tohoto cíle rezignovat na zjištění skutkové stavu, který je pro rozhodnutí ve věci nezbytný.

Tvrzení žalobce, o jehož objasnění zde šlo, je přitom závažné. Pokud by se prokázalo, že řidič skutečně zaparkoval vozidlo na zákazu zastavení za okolností vylučujících protiprávnost, nevykazovalo by pak jeho jednání znaky přestupku a v takovém případě by nebyla naplněna podmínka pro odpovědnost žalobce za správní delikt dle § 125f odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Krajský soud dává na tomto místě za pravdu oběma správním orgánům v tom, že toto tvrzení žalobce působí účelově s ohledem jak na jeho načasování, tak na skutečnost, že sám žalobce se na místě spáchání přestupku nacházel, byl to on, kdo žádal odblokování vozidla a o žádné další osobě, která by měla vozidlo v užívání, se ani nezmínil. To, že žalobcovo tvrzení působí účelově, však správní orgány ještě nezbavuje povinnosti se jím zabývat a pokusit se je objasnit.

Stejně tak krajský soud připouští možnost, že při dalším pokusu o předvolání se ukáže, že J. skutečně nebude kontaktní a jeho vysvětlení se nepodaří obstat, tedy nebude žádného důkazu, který by verzi žalobce podpořil. Dle názoru krajského soudu bylo však předčasné učinit tento závěr po té, co se J. podařilo předvolání doručit a on se jednou bez uvedení důvodu nedostavil.

Třetí žalobní námitku tedy krajský soud vyhodnotil jako důvodnou, zakládající závažnou procesní vadu, pro kterou bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit.

Na tomto místě se krajský soud vrací k druhé žalobní námitce o nutnosti provedení ústního jednání. Posouzení této otázky bude záležet na tom, zda se podaří osobu J. předvolat a zda případně výsledek jím podaného vysvětlení odůvodní, aby byl vyslechnut při ústním jednání. Touto otázkou se tedy bude správní orgán v dalším řízení zabývat při vědomí toho, že posouzení nezbytnosti nařízení ústního jednání záleží vždy na konkrétních okolnostech daného případu.

Nakonec krajský soud považuje za nutné vyjádřit se ke čtvrté žalobní námitce, kterou důvodnou neshledal. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dle něhož *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek....poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek*. Poukaz na tento rozsudek

nepovažuje krajský soud v této věci za případný, neboť zde nebyl úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku jediným a klíčovým důkazem ve věci, když byl zejména doplněn zřetelnou fotodokumentací, z níž je zjevné, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno na zákazu zastavení. Bylo by tedy nadbytečné, aby správní orgán vyslyšel městské strážníky, kteří úřední záznam sepsali. Kromě toho úřední záznam popisuje v tomto případě průběh situace na místě, nikoliv vysvětlení osob, které by bylo třeba na místě pro objasnění věci ve správním řízení vyslechnout. Dále krajský soud považuje tuto žalobní námitku za nepřípadnou i s přihlédnutím k tomu, že žalobce ve správním řízení skutečnost, že k zaparkování jeho vozidla na zákazu zastavení došlo, nijak nezpochybňoval, naopak se hájil tím, že uváděl, za jakých okolností a proč k tomu došlo.

S ohledem na zjištěnou procesní vadu tedy krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro vady řízení a vrátil mu dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc k dalšímu řízení. Protože uvedené procesní pochybení se týkalo (zejména) postupu prvoinstančního správního orgánu, musel krajský soud s přihlédnutím k zásadě dvojinstančnosti správního řízení zrušit v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. současně rovněž prvostupňové správní rozhodnutí. Správní orgány jsou v dalším řízení právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V řízení úspěšný žalobce má proti neúspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,-- Kč a náklady na zastoupení žalobce advokátem, jejichž výši krajský soud určil dle vyhl. MS ČR č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Výše odměny za jeden úkon právní služby vychází z tarifní hodnoty 50.000 Kč určené dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a činí dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu částku 3.100 Kč. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby, a to přípravu a převzetí věci a seps žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d) advokátního tarifu). Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Advokát žalobce doložil, že je plátcem DPH, proto krajský soud navýšil vypočtenou odměnu o částku odpovídající dani, již je advokát povinen z odměny odvést, a to v zákonné sazbě 21% (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy odměna za zastoupení činí částku 8.228 Kč a náhrada nákladů včetně soudního poplatku částku 11.228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit dle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám advokáta žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. srpna 2016

JUDr. Jan Rustch v. r.
předseda senátu